

1. Jednou večer mi do pokoje
přiletěla papírová vlaštovka,
to mám z toho, že v zimě větrám,
pak jsem si prohlíd' její křídla jemně,
proč asi přilétla, a proč právě ke mně,
R: Nejhezčí dárek nemusí přinést vždycky Děda Mráz,
vletí k vám oknem něco, co by létat snad raději nemělo,
někdo si vzpomněl, říkáte si, někdo na mě myslí,
nebo je to zas jenom špás,
tak či tak, když přiletí vlaštovka, hned je v domě veselo.
2. Tak jsem si pomalu slabikoval
tu písničku, co přiletěla z éteru,
poslední rok jsem tolik skládal,
že moc nechybělo, a složil bych i operu,
jen místo múzy mě častěji líbala můra,
ono písni se dá složit fůra,
ale ne každá může letět, i když se vypustí správně po směru.
*: K čemu to bylo, všechno to skládání,
když stejně nikdo nic nepochopil
a moje vlaštovky odlétly na jih,
a s těma, co zůstaly, někdo topil,
jen jedna se vrátila, a já jsem čekal
jak blázen, a věřil, že platí,
že všechno, co necháš, ať letí, jednou se k tobě určitě vrátí,
že všechno, co necháš, ať letí, jednou se k tobě možná vrátí.
3. A tak jsem páčil archiv svých písniček,
to se roura styděla,
a když mi zbyl poslední papír,
hned jsem věděl co s ním udělám,
roh na roh - šlo to bez problémů,
jen jestli poletí, z toho měl jsem trochu trému,
to ví přece každý, že co letí, na tom se vydělá.
X: Mávl jsem rukou z okna,
a ta vlaštovka doopravdy letěla,
i když bralo ji to na stranu,
asi ji tížilo, že jaro nedělá ...